

BİREYSEL BAŞARININ SİHİRLİ HİKAYESİ

Editör: Mine Duyar

www.eKitapMerkezi.com

www.eKitapMerkezi.com.tr

BİREYSEL BAŞARININ SİHİRLİ HİKAYESİ

Frederick Van Rensselaer Day

Editör: Mine Duyar

© 2003 Mine Duyar
© 2003 www.eKitapMerkezi.com

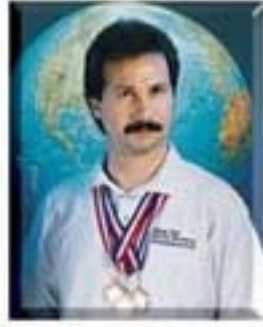
Eserin Türkçe her türlü yayın hakları saklıdır. Yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen iktibas edilemez.

Ancak eser yayınlandığı bu hali ile, üzerinde eklenti veya çıkartma gibi hiçbir değişiklik yapılmadan, ücretsiz olarak internet sitelerinden ve e-mail eki şeklinde dağıtılabilir.

ISBN 975 – 6439 – 00 - 9

www.eKitapMerkezi.com

İnternet Pazarlama Merkezi
Esat Cad. No: 45/9 Küçükesat – 06660 Ankara
Tel: 0 – 312 – 419 50 50 Fax: 0 – 312 - 418 90 02

Melik Duyar
(Dünya Hafıza Şampiyonu)

www.**MegaHafiza**.com.tr

ÜCRETSİZ HAFIZA VE BEYİN EĞİTİMİ

7 GÜNLÜK ÜCRETSİZ

“E-BEYİN EĞİTİMİ” KURSU

Mega Hafıza'nın aylık ücretsiz “e-Mega Beyin” Bültenine abone olan herkese **200 \$ değerindeki** “7 GÜNLÜKBEYİN EĞİTİMİ” kursu da ücretsiz olarak gönderilmektedir.

7 günlük ücretsiz “E-Beyin Eğitimi” kursu sadece www.megahafiza.com adresini ziyaret eden ve bu kursun gönderilmesi için Mega Hafıza'ya “e-mail” adresini bırakmış olan misafirlerimize teşekkür etmek amacıyla düzenlenmiştir.

Kurs 7 bölüm halinde “e-mail” adresinize gönderilmektedir.
Her bir bölüm 2 gün arayla gönderilerek, bu **mini kurs toplam 21 günde tamamlanmaktadır.**

www.**MegaHafiza**.com

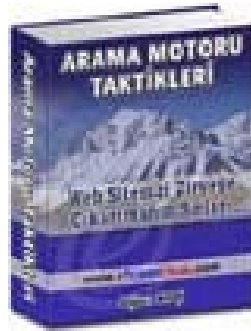
ÜCRETSİZ KİTAP DAĞITAN DİĞER WEB ADRESLERİ

Aşağıda resmi görünen kitap Mega Hafıza'nın size bir hediyesidir. Kitap Mega Hafıza'nın web sitesini ziyaret eden herkese **ücretsiz** olarak verilmektedir. Bu e-kitapta çocukların hafıza ve zekalarını sağlam temellere oturtmak için nelerin yapılması gerektiği adım adım açıklanmaktadır.

www.MegaHafiza.com

Çağımızın fırsatları elektronik ticaret ve internet teknolojilerinde gizlidir. Elektronik ticaretle ilgili ücretsiz eğitim almak, bu işin sırlarını öğrenmek ve e-ticaretle ilgili ücretsiz e-kitaplara ulaşmak istiyorsanız aşağıdaki internet adresini mutlaka ziyaret ediniz.

www.eTicaretOkulu.com

Başarıya ulaşmak için hemen hemen herkese rehber olan ve ilham veren bir şeyler vardır. Dünya Hafıza Şampiyonu Melik Duyar'a rehber olan ve ilham veren "Elmas Tarlaları ve Zengin Olma Hakkınız" adlı e-kitap tüm dünyada çağların değişmez klasiği olarak ün yapmıştır. Başarıyı yakalamak ve zengin olmak formülü biliyorsanız hiç de zor değildir. Bu e-kitap size başarının gizli formüllerini gerçek hayattan verilen ilginç örneklerle sunmaktadır. Bu e-kitap aşağıdaki web adresini ziyaret eden tüm misafirlere ücretsiz olarak hediye edilmektedir.

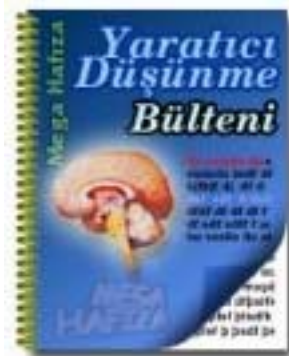
www.MegaHafiza.com.tr

ÜCRETSİZ Yaratıcı Düşünme Bülteni !

Dünyadaki yeni yaratıcı düşünme tekniklerinden ve uygulamalarından haberdar olmak istiyor Musunuz?

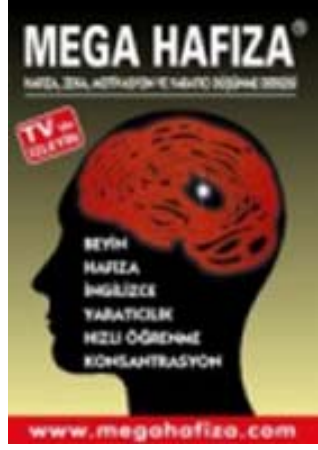
Yaratıcı düşünme teknikleriyle ilgili gerçek yaşamdan örnekler, bulmacalar ve egzersizler görmek ister misiniz?

Cevabınız "EVET" ise www.yaraticidusunme.com adresini hemen ziyaret edin.

www.YaraticiDusunme.com

ÜCRETSİZ MEGA HAFIZA DERGİSİ

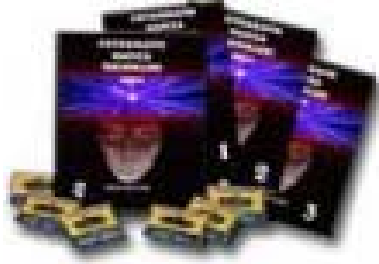
Ücretsiz MEGA HAFIZA dergisinin adresinize gönderilmesi için aşağıdaki web sitelerinden birisini ziyaret ederek ücretsiz dergi isteme bölümüne adres bilgilerinizi giriniz. Ücretsiz MEGA HAFIZA derginiz postayla adresinize gönderilmektedir. Dergide hızlı öğrenme, beyin eğitimi, yaratıcı düşünme, hafıza teknikleriyle ingilizce, çocuk, zeka ve hafıza konularında örnekler ve ipuçları verilmektedir.

www.MegaHafiza.com

www.MegaHafiza.com.tr

SPONSOR MEGA HAFIZA'NIN MESAJI

Misyonu insanların zihinsel potansiyellerini maksimum seviyede kullanmalarını sağlamak olan Mega Hafıza aşağıda görülen eğitim setleriyle tüm okurlarının hizmetindedir. <http://www.megahafiza.com.tr>

FOTOGRAFİK HAFIZA TEKNİKLERİ

Bu set okuduğunuz, gördüğünüz ve duyduğunuz her türlü bilginin hafızada tutulma tekniklerini öğretiyor. Set ayrıca hızlı öğrenme, beyni etkin kullanma ve hızlı ders çalışma ve not tutma tekniklerini de öğretmektedir.

HAFIZA TEKNİKLERİYLE İNGİLİZCE

ACCELERATED WORD MEMORY POWER

Bu set İngilizce kelimeleri hafıza teknikleriyle hızlı, kolay ve kalıcı olarak öğrenmeyi öğrettiği gibi, TOEFL, KPDS ve İngilizce yeterlilik sınavlarında en çok sorulan yüzlerce kelimeyi de bizzat öğretiyor.

ZİHİNSEL MATEMATİK VE HAFIZA TEKNİKLERİ

Bu set, sayısal hafıza gücünüzü geliştirmek, yaratıcı problem çözmek, hızlı problem çözmek ve hızlı zihinsel işlemler yapabilmek için.

ÇOCUK, ZEKA VE HAFIZA SETİ

3 – 7 yaşındaki çocukların okul öncesi hafıza ve zekalarını sağlam temellere oturtmak için hazırlanmış çok özel bir set. Türkiye'de ilk ve tek.

DİNAMİK HIZLI OKUMA

Hafıza teknikleriyle hızlı okuma tekniklerini birleştiren ilk ve tek set. Mega Hafıza bu setle Dünya'nın en iyi ikilisini, Tony Buzan ve Melik Duyar'ı bir araya getirdi.

BİO-RİTMİK LARGO VE KONSANTRASYON

Beyin dalgalarını etkileyerek konsantrasyonu sağlayan, ders çalışma ve hızlı öğrenme binaural frekanslarını ve largo müzikleri içeren bir set.

Sihirli Hikaye

Mine Duyar

Üniversite’den endüstri mühendisi olarak mezun olduğum ilk gün biraz buruk, biraz da heyecanlıydım. Okulda oldukça başarılı olmama ve hatta her yıl üniversitede bölümümün ilk yüzde onu sıralamasına girmeme rağmen çok sevinemiyordum. Ülkemizin içinde bulunduğu durum, ekonomik kriz, enflasyon, yoksulluk ve ülkemizdeki işsizlik oranı moralimi bozuyordu. Bundan sonra kendime nasıl bir yol çizeceğimi henüz bilmiyordum. Öğrencilik bitmişti, önümde yeni bir yol vardı, ama hayat farklıydı. Şarkıcı Teoman’ın söylediği gibi bugün benim doğum günümdü, hem sarhoş, hem de yastaydım.

Böyle karmaşık duygular içinde eve geldiğimde babam beni bekliyordu. Elinde gümüş kaplı, eski, oldukça yıpranmış, yaprakları sararmış eski bir kitapçık vardı. Kitabın üzerinde “Sihirli Hikaye” yazıyordu. Bu kitabı elinde hiç görmemiştim. “Bunu sana mezuniyet gününde hediye etmek için tam onbeş yıl bekledim” diye söze başladı babam.

Önce kitabın 1988 yılında eline nasıl geçtiğini anlattı. Minnesota’da eski bir kitapçıda rastlamış ve sadece 50 sent vererek almıştı. “Bugün elde ettiğim başarının tohumlarını atan sihirli bir kitap bu. Onu asla kaybetme” diye tamamladı sözlerini.

Birden 1988 – 1989 yıllarının bizim aile için bir dönüm noktası olduğunu hatırladım. Babam Amerika Birleşik Devletleri’ne burslu olarak eğitim için gitmiş ve döndüğünde de farklılaşmıştı. Çok çalışıyor ve hayata farklı bakıyordu. O zamana kadar yıllardır başarılı bir devlet memuru olarak hep aynı yerde çalışmıştı. Ama hiçbir zaman kendi şirketini kurmaktan ve bağımsız bir iş yapmaktan söz etmezdi. Çünkü devletin güvenli ve garantili kanatlarının altında hiçbir risk yoktu. Her ne olmuşsa olmuş, babam değişmişti.

1989 ile 1991 yılları arasında çok çalıştı. İlk defa 1992 yılında çeşitli televizyon kanallarında görüldü. 1993 yılında devlet memurluğundan istifa etti. 1994 yılında Dünya Hafıza Şampiyonu oldu. 1994 – 1995 yıllarında Avrupa Topluluğundan burs kazanarak İngiltere’de Avrupa Topluluğu Ekonomisi konusunda master çalışması yaptı. 1996 yılında MEGA HAFIZA Şirketini kurdu. Herkes onu televizyonlarda yaptığı hafıza gösterilerinden tanır. Ama o aynı zamanda çok başarılı bir iş adamıdır. Tek şirketi Mega Hafıza değildir. Göz önünde olmayan başarılı birkaç şirketi daha vardır.

Babamın sözleri beni çok heyecanlandırmıştı. Kitabı alıp hemen odama kapandım. Eski bir kitap olduğu için İngilizcesi çok eski ve ağırdı. Oldukça zorlanmama rağmen kitabı elimden bırakamıyordum. Okudukça beni sürüklüyordu. O gece kitabı bitirmiştım. Gerçekten de kitap beni de değiştirmişti. Tam olarak okuyunca kitabın sadece babamı ve beni etkileyen bir kitap olmadığını anladım.

“Sihirli Hikaye” ilk defa **1900** senesinde orijinal *Success Magazine*’de yayınlanmış ve hemen **dünya çapında** bir sansasyon yaratmıştı. Binlerce yeni baskı isteğinden sonra eser küçük, gümüş renkli bir kitap olarak yayınlanmıştı. Ondan sonra da bir daha basılmamıştı. Sanırım okuyanlar onu en gizli yerlerde sırası gelince çocuklarına vermek için saklamışlardı. Babamın eline geçen kopya da muhtemelen o orijinal eski kopyalardan biriydi.

Bugün o gümüş renkli kitabı siz bulup okuyamayabilirsiniz, fakat ben hikayeyi çok güzel bir **e-Kitap** haline getirdim, böylece sizin ve gelecek nesillerin de onun güçlü mesajından yararlanabilmesini kendime hedef seçtim.

Kitap iki bölümden oluşuyor;

1. Bölüm eski, yıpranmış bir albüm defterini 3 sente aldıktan sonra bir gecede hayatı değişen çok yoksul bir ressam olan Sturtevant'ın hikayesini anlatılıyor. Sturtevant, albüm defterin içinde "Sihirli Hikaye" olduğunu söylediği bir şey buldu. Hikayeyi anlattığı herkes hikayeyle iyileşmiş ve başarıya ulaşmıştı. Sihirli Hikaye sanki insanların hayatını bir büyü gibi iyi yönde değiştiriyordu.

2. Bölüm ise Sturtevant'ın bulduğunu söylediği **Gerçek** "Sihirli Hikaye"dir. Bu ayrımı çok **açık** şekilde yapmak istiyorum ki, siz de babamın yaptığı **hatayı** yapmayasınız. "Sihirli Hikaye"yi 1988 yılında aldığımda 1. Bölümden okumaya başlamış. Ama hikayenin yarısında her nedense bir şey kendisini itmiş ve 2. Bölümü tam bir yıl sonra okumuş. "Bir hata yaptım ve tam bir yıl kaybettim. Eğer 2. Bölümdeki, gerçek hikayedeki som altının varlığını bilseydim, hiçbir şeyin beni ondan uzaklaştırmasına izin vermezdim!" diyor kendisi

Bu yüzden lütfen, eğer **doğrudan** konunun özüne inmekten hoşlananlardansanız, ilk önce 2. Bölümü okuyun. Hikayeyi bilgisayarınızın ekranından okuyabileceğiniz gibi, bilgisayarınızın yazıcısından kağıda da yazdırabilirsiniz. Bir fincan çay veya kahve alın, arkanıza yaslanın ve yaşamınızın tüm yönleri üzerinde kesinlikle **hayret edilecek** bir etkisi olacak bu "**Sihirli Hikaye**" yi hemen okumaya başlayın.

Mine Duyar, Editör
www.eKitapMerkezi.com

Sihirli Hikaye

Frederick Van Rensselaer Day

Sihirli Hikayenin bulunuşu....

Kafede tek başıma oturuyordum ve kahveme koymak üzere şekere uzanmıştım. Dışarıda hava korkunçtu. Kar ve sulu sepken girdaplar halinde iniyordu ve rüzgar korkunç şekilde uğulduyordu. Dış kapının her açılışında istenmeyen bir hava dalgası odanın en uç köşelerine kadar nüfuz ediyordu. Yine de rahattım.

Kar, sulu sepken ve rüzgar, bunların beni etkileyemeyecekleri bir yerde bulunduğum için, bana soyut bir şükran duygusundan başka bir şey ifade etmiyordu. Hayal kurup kahvemi yudumlarken, kapı açılıp kapandı ve Sturtevant içeriye girdi. Sturvetant su götürmez bir başarısızdı, fakat bununla beraber, ortalamanın üstünde yeteneği olan bir ressamdı. Ancak, hiçbir işi beceremeyenlerin girdiği kısır bir döngüye girmişti, perişandı ve iflas etmişti.

Gözlerimi Sturtevant'ın gözlerine kaldırdığımda, onun görünüşündeki değişim beni biraz şaşırttı. Aslında farklı giyinmemişti. Her zaman giydiği aynı yıpranmış paltoyu giyiyordu ve eski kahverengi şapka da aynıydı. Yine de görünüşünde yeni ve tuhaf bir şeyler vardı. Uğuldayan kara yelin üzerinde biriktirdiği kardan kurtulmak için şapkasını sallarken, jestlerinde yeni bir şey vardı.

Sturtevant'ı benimle yemek yemeye ne zaman davet ettiğimi tam olarak hatırlamıyorum, fakat gayri ihtiyari olarak ona işaret ettim. Başıyla karşılık verdi ve hemen karşıma oturdu. Ona ne yiyeceğini sordum ve o, fiyat listesini dikkatsizce inceledikten sonra, sakince sipariş verdi ve beni iki kişilik kahve için kendisine katılmaya davet etti.

Aptal bir merakla onu izledim, faturayı ödeyecek yeterli param olmadığını bilmeme rağmen, daveti ben yaptığım için hesabı ödemeye hazırdım. Bu arada genelde cansız olan gözlerindeki parıltıyı ve yanaklarındaki sağlıklı, umut dolu ışıltıyı artan bir hayretle fark ettim.

“Zengin bir amcanı mı kaybettin?” diye sordum. “Hayır” diye cevapladı sükunetle, “fakat sonunda maskotumu buldum.” “Dalmaçyalı mı, buldok mu teriyer mi?” diye sordum. Sturtevant uzun bir aradan sonra, kahve fincanını dudaklarına götürürken durup, “Currier” dedi, “Seni şaşırttığının farkındayım. Bu garip değil çünkü kendimi de şaşırtıyorum. Ben yeni bir adamım, farklı bir adamım ve değişiklik son birkaç saat içinde gerçekleşti.

Çoğu zaman beni buraya ‘meteliksiz’ bir şekilde girerken görüp, beni görmediğini zannetmem için başka tarafa dönerdin. Bunu neden yaptığını biliyordum. Bir yemek parası ödemek istemediğin için değil, bunu yapacak paran olmadığı için. Yemeğin hesabı bu mu? Alabilir miyim? Teşekkürler. Bu gece üzerimde hiç para yok, ama –bu benim ikramım.” Garsonu çağırdı ve eşsiz bir parıltıyla her iki hesabın arkasını imzaladı ve “Bu hesapları benim adıma yaz” diyerek onu uzaklaştırdı.

Bundan sonra bir an sessiz kalıp gözlerime bakarak boşuna gizlemeye çalıştığım şaşkınlığıma gülümsedi. “Benden daha yetenekli bir ressam tanıyor musun?” diye sordu hemen. “Hayır. Hayatımda kendimi verdiğim zaman başaramadığım herhangi bir şey biliyor musun? Hayır. Günlük gazeteler için –kaç yıl?- yedi veya sekiz yıldır muhabirlik yapıyorsun. Bu geceye kadar hiç kredimin olduğunu hatırlıyor musun? Hayır. Şimdi reddedildim mi? Bunu kendi

gözlerinle gördün. Yarın yeni kariyerim başlıyor. Bir ay içinde bir banka hesabım olacak. Neden? Çünkü başarının sırrını keşfettim.” “Evet,” diye devam etti ben cevap vermeyince, “kısmetim açıldı. Bir süredir garip bir hikaye okuyorum ve onu okumaya başladığımdan beri kısmetimin açıldığını hissediyorum. Senin de kısmetini açacağım. Tek yapman gereken onu okumak. Sana neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin. Bu hikayeyi bildikten sonra hiçbir şey imkansız değil. Her şeyi A, B, C kadar sadeleştiriyor. Gerçek anlamını kavradığın anda başarı kesinleşiyor. Bu sabah büyük şehrin çöplüğünde umutsuz, amaçsız bir çöp parçasıydım; bu gece ise bir milyonerle bile yer değişmem. Bu kulağa saçma geliyor, ama doğru. Milyoner hevesini harcamıştır; benimki ise yerli yerinde duruyor.”

Apsent içip içmediğini merak ederek, “Beni şaşırtıyorsun,” dedim.

“Bana hikayeyi anlatmayacak mısın? Onu duymak isterdim.”

“Kesinlikle. Onu bütün dünyaya anlatmak niyetindeyim. Bu kadar zaman önce yazılıp baskıda kalmış ve şimdiye kadar tek bir kişinin bile onu değerlendirmemiş olması gerçekten ilginç. Bu sabah açlıktan ölüyordum. Ne kredim vardı, ne de yemek yiyebileceğim bir yer. Ciddi biçimde intiharı düşünüyordum.

Daha önce iş yaptığım gazetelerden üçüne gitmiştim ve onlara vermiş olduğum her şeyi bana geri vermişlerdi. İntihar ederek ölmekle yavaş yavaş açlıktan ölmek arasında çabucak bir karar vermem lazımdı. Sonra hikayeyi bulup okudum. Değişimi hayal bile edemezsin. Baksana delikanlı, her şey bir anda değişti ve işte sonuç.”

“Ama hikaye nedir Sturtevant?”

“Bekle; önce sözümü bitireyim. Şu eski çizimleri diğer editörlere götürdüm ve hepsi bir anda kabul edildi.” “Hikaye, sana yaptıklarını başkaları için de yapabilir mi? Mesela, bana bir faydası olur mu?” diye sordum. “Sana faydası olur mu ha? Neden olmasın? Aslında kendin okuman gerek ama sana onu anlatacağım. Yine de olabildiğince iyi anlatmaya çalışacağım. Hikaye şöyle: - - -” Tam o anda garson araya girdi. Sturtevant’a bir telefon olduğunu söyledi ve ressam özür dileyerek masadan kalktı.

Beş dakika sonra onu sulu sepken ve rüzgarın arasına dalıp gözden kaybolurken gördüm. Bu kafeye sürekli gelenlerin hatırladığı kadarıyla, Sturtevant daha önce hiç telefondan istenmemişti. Bu bile kendi başına onun koşullarındaki değişikliğin önemli bir kanıtıydı.

* * *

Bir gece sokakta, eski bir kolej arkadaşım olup, sonradan akşam gazetelerinden birisinde muhabir olarak çalışmaya başlayan Avery ile karşılaştım. O zamana kadar neredeyse unutmuş olduğum, Sturtevant ile yaptığımız hatırlanmaya değer görüşmenin üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti.

“Merhaba eski dostum,” dedi; “dünya seni nasıl kullanıyor? Hala boşlukta mısın?” “Evet,” diye cevapladım acı bir şekilde, “yakında yardım almayı ümit ediyorum. Fakat sen işler yolunda gidiyormuş gibi görünüyorsun. Anlatsana.”

“Aslında işler yolunda gidiyor ve anlatınca hepsi çok ilginç geliyor. Sturtevant’ı tanıyorsun, değil mi? Hepsi onun sayesinde oldu. Şansım tamamen kötü gidiyordu, ölümü ve benzeri şeyleri düşünüyordum ve Sturtevant ile karşılaştığım sırada aslında bana oda kiramı ödeyebilecek kadar borç verebilirsin diye seni arıyordum. O bana bir hikaye anlattı ve gerçekten eski dostum, bu hayatımda duyduğum en ilginç hikayeydi; beni yeni bir adam yaptı. Yirmi dört saat içinde ayaklarımın üstünde durabiliyordum ve o zamandan beri sıkıntı ya da sorun nedir bilmiyorum.”

Avery’nin soğukkanlılıkla ve yalnızca bilinen bir gerçeği söyleyen bir kişinin edasıyla söylediği bu sözler, bana yaklaşık bir ay önce o fırtınalı gecede Sturtevant ile kafede yaptığım konuşmayı hatırlattı. “İlginç bir hikaye olmalı,” dedim inanamayarak. “Bir defasında Sturtevant bana ondan bahsetmişti. O zamandan beri onu görmedim. Şimdi nerede?” “Haftada iki yüze Küba’da savaş eskizleri yapıyordu; daha yeni döndü. Hikayenin işe yaradığı o zamandan beri herkesin duyduğu bir gerçek. Arkadaşlarım Cosgrove ve Phillips var mesela – sen onları tanımazsın. Birisi emlakçı, diğeri de komisyoncu katibidir. Sturtevant onlara da hikayeyi anlattı ve onlar da benimle aynı sonuçları elde ettiler; ve sadece onlar da değil.”

“Hikayeyi biliyor musun?” diye sordum. “Etkisini benim üzerimde dener misin?” “Kesinlikle; dünyadaki en büyük keyifle yaparım bunu. Onu iri siyah puntolarla basıp, tüm New York’taki demiryolu köprü istasyonlarına asmak isterim. Kesinlikle çok işe yarayacaktır ve bu A, B, C kadar basit: bir çiftlikte yaşamak gibi. Bana bir dakika müsaade eder misin? Şurada Danforth’u gördüm. Bir dakika sonra dönerim, eski dostum.” Doğruyu söylemek gerekirse, açtım. Cebimde o anda tam beş sent vardı; bu sadece şehir merkezinden dışarıya gitmek için yol parama yeterliydi, fakat karnımı doyurmak için yeterli değildi.

Yakında sık sık gece yarısı yiyecekleri satıcısına gittiğim bir “gece kuşu” arabası vardı ve ona başvurdum. Tam ben girmek üzereyken satıcı arabadan çıkıyordu ki ona yaklaştım. “Yine meteliksiz kaldım,” dedim büyük bir samimiyetle. “Bana bir kez daha güvenmen gerekecek. Biraz jambon ve yumurta şimdilik idare eder sanırım.” Öksürdü, bir an durakladı ve sonra benimle beraber arabaya yeniden girdi. Görevli adama “Bay Currier sipariş verdiği şeyler konusunda güvenilirdir,” dedi; “eski müşterilerimden birisidir. Bu Bay Bryan, Bay Currier. Sizinle iyi ilgilenecek ve tıpkı benim yaptığım gibi size ‘destek olacak’. Aslında, bütün her şeyimi sattım. Malımı mülkümü Bryan’a devrettim. Bu arada, Bay Sturtevant sizin arkadaşınız değil mi?” Başımla onayladım.

İstesem bile konuşacak halde değildim. “Evet,” diye devam etti eski ‘gece kuşu’, “kendisi yaklaşık bir ay önce bir gece buraya geldi ve bana bugüne kadar duyduğum en harika hikayeyi anlattı. Çok kısa süre önce Sekizinci Caddede bir yer aldım, artık orada sabit bir lokanta işleteceğim –Yirmi üçüncü Caddenin yakınında. Gelip beni ziyaret edin.” Arabadan dışarıya çıkmıştı ve ben onu durdurmadan sürgülü kapı gürültüsüyle kapandı; jambonumu ve yumurtalarımı sessizce yedim ve bu hikayeyi uyumadan önce dinlemeye karar verdim. Aslında, hikayeyi hurafe gibi görmeye başlamıştım.

Eğer o kadar kısmet açmışsa, mutlaka benimkini de açabilmeliydi. Harika hikayenin –ki ben onu bir büyü, bir sihir olarak görmeye başlamıştım– havada dolaştığından tüm benliğimle emindim. Cebimdeki tek metal parayla oynayarak ve sabah şehre mutlaka inmeyi tasarlayarak eve doğru yürürken, sanki kader arkamdan yürüyor yine de yetişmiyormuş gibi, bir şeyin beni gizlice takip ettiği hissine kapıldım ve hikayenin beni ele geçirdiğinin artık bilincindeydim.

Union meydanına vardığımda, adres defterimden Sturtevant'ın adresini aradım. Deftere kayıtlı değildi. Sonra Üniversite Meydanındaki *kafeyi* hatırladım ve saat geç olmasına rağmen orada olabileceğini düşündüm. Oradaydı! Odanın uzak bir köşesinde etrafında bir grup tanıdıkla onu gördüm. Aynı anda o da beni fark etti ve masada onlara katılmamı istedi. Ancak, hikaye için hiç şans yoktu. Masanın çevresinde yarım düzine insan vardı ve Sturtevant'a en uzak olan bendim. Yine de gözlerimi ona diktim ve ayrılmak için kalktığımda onunla gitmeye kararlı bir şekilde uygun zamanı bekledim.

Ben yerime oturunca grubun üzerine saygılı bir korku içeren bir sessizlik çöktü. Herkes düşünüyor gibi görünüyordu ve hepsinin dikkati Sturtevant'taydı. Neden ortadaydı. Hikayeyi anlatıyordu. Kafeye hikayeyi dinlemek için geç girmiştim. Yerimde oturduğumda sağımda bir doktor vardı; solumda ise bir avukat. Masanın diğer yanında karşımda biraz tanışıklığım olan bir romancı vardı. Diğerleri ressam ve gazetecilerdi.

“Çok kötü Bay Currier,” dedi doktor; “biraz daha erken gelmeliydiniz, Sturtevant bize bir hikaye anlatıyordu; gerçekten çok harika. Sturtevant, Bay Currier için hikayeyi yeniden anlatmaz mısınız?” “Tabii ki. Sanıyorum aslında hikayeden ilk bahsettiğim kişi o olmasına rağmen, Currier bir şekilde hikayeyi dinleyemedi. O da bu *kafede*, tam da bu masada olmuştum.

O gecenin nasıl da fırtınalı bir gece olduğunu hatırlıyor musun, Currier? Telefonda çağırılmışım ya da öyle bir şeyler olmuştu, değil mi? Tabii ki! Şimdi hatırlıyorum; tam hikayeye başladığım anda araya girmişlerdi. Ondan sonra hikayeyi üç dört kişiye anlattım ve hikaye benim gibi onları da ‘kuvvetlendirdi’. Sadece bir hikayenin bu kadar değişik işleri olan kişilerin başarısı üzerinde böyle bir kuvvet ilacı etkisi yapması inanılmaz görünüyor, ama yaptığı bu işte. Soğuk algınlığından çok hızlı ilerleyen bir vereme kadar her şeyi tedavi edeceği garanti edilen bir öksürük şurubu gibi, hiç başarısız olmayan bir tür ilaç. Örneğin, Parsons vardı. Biliyorsun, kendisi bir komisyoncudur ve bir aydır piyasanın yanlış tarafındaydı. Tamamen hakimiyetini kaybetmişti ve başarısızlığın sınırındaydı. Kendisini en kötü hissettiği sırada onunla karşılaştım ve ayrılmadan önce bir şeyler beni hikaye konusuna getirdi ve ona hikayeyi anlattım. Onun üzerinde de benim ve bildiğim kadarıyla hikayeyi dinleyen herkesin üzerinde yarattığı etkiyi yarattı.

Sanırım hikayeyi bilen kişilerin zihinlerinde cerrahi operasyon yapan hikayenin kendisi değil de anlatılma biçimi, -yani yazılı hali- olduğu konusunda bana katılacaksınız. Yazar bir şekilde açıklanamayacak bir psikolojik etki yaratmış. Okuyucu hipnotize oluyor. Zihinsel ve moral bir kuvvet ilacı alıyor.

Belki doktor, siz bize hikayenin yaptığı etkinin bilimsel bir açıklamasını yapabilirsiniz. Bu, sözcüklerden üretilen bir tür iksir, değil mi?” Buradan yola çıkarak grup genel bir teoriler tartışmasına başladı. Ara sıra hikayeye küçük atıflarda bulunuluyordu ve bunlar, oradaki hikayeyi dinlememiş tek kişi olan beni hayal kırıklığına uğratmaya yetiyordu.

En sonunda sandalyemden kalktım ve masanın çevresinden dolanarak Sturtevant'ı bir kolundan tutup onu gruptan uzağa çekmeyi başardım. “Eğer kaderin asla dinleyemeyeceğime karar vermiş gibi görüldüğü şu lanet hikayenin varlığından dolayı deliye dönmüş eski bir dostunu birazcık düşünüyorsan, onu bana şimdi anlatacaksın,” dedim vahşice. Sturtevant bana büyük bir şaşkınlıkla baktı. “Pekala,” dedi. “Diğerleri bana birkaç dakika izin vereceklerdir herhalde. Şuraya otur da sana anlatayım. Onu Ann Caddesinden üç sente aldığım eski bir albüm deftere yapıştırılmış olarak buldum ve ilk olarak hangi yayında yer aldığına ya da onu

kimin yazdığına ilişkin hiçbir bilgi yok. Onu keşfettiğimde dikkatsizce okumaya başladım ve bir anda ilgimi çekti. Elimden bırakana kadar onu neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlayabilecek şekilde defalarca okumuştum. Beni tuhaf biçimde etkiledi –sanki güçlü bir kişilikle temasa geçmişim.

Hikayede onu okuyan herkes için geçerli olan kişisel bir unsur varmış gibi. Onu defalarca okuduktan sonra, üzerinde düşünmeye başladım. Evde duramıyordum, bu yüzden paltomu ve şapkamı alıp dışarıya çıktım. Daha kısa süre önce derin bir ümitsizlik içinde olan aynı adam olduğumu fark etmeden neşe içinde birkaç mil yol yürümüş olmalıyım. Seninle burada o gün karşılaşmıştım, hatırlarsın.” Tam o anda Sturtevant’a bir telgraf veren üniformalı bir kurye araya girdi. Mesaj şefinden geliyordu ve ofise derhal gelmesini istiyordu. Gönderi şimdiden bir saat gecikmişti ve yapacak bir şey yoktu; bir an önce gitmeliydi. “Çok kötü!” dedi Sturtevant, ayağa kalkıp elini uzatırken.

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim, eski dostum. Bir ya da iki saatten daha uzun süreceğini tahmin etmiyorum. Anahtarımı al ve beni odamda bekle. Pencerenin yanındaki *yazı masasında* ham deriyle ciltlenmiş eski bir albüm defteri bulacaksın. Eminim bu cildi sihirli hikayenin yazarı yapmıştır. Ben dönene kadar beni odamda bekle.”

Defteri bulmam zor olmadı. Tuhaf, evde yapılmış bir şeydi ve Sturtevant’ın dediği gibi ham deriyle kaplanmış ve deri şeritlerle ciltlenmişti. Sayfalar sarı kağıt, tirşe ve ev yapımı parşömenin acayip bir birleşimini oluşturuyordu. Adı son olarak yazılan materyal üzerine tuhaf şekilde basılmış hikayeyi buldum. Tuhaf ve garipti. Basanın onu yazarın nezaretinde ‘hazırladığı’ belliydi. İfade tarzı, on yedinci ve on sekizinci yüzyıl üsluplarının alışılmadık bir birleşimi idi ve italiklerle kalın yazılı harflerin metne eklenişi ancak yazarın beyninden çıkmış olabilirdi. Aşağıdaki hikaye yeniden basılırken, punto vb. özellikler aynen kullanılmamıştır, bu tip özellikler haricinde hikaye kesinlikle değiştirilmemiştir.

Sihirli Hikaye

Yazarı Bilinmiyor

Deneyimlerimden tüm dünyevi işlerin büyük sırlarından birisini çıkarttığım için, artık sayılı günlerim kalmışken beni izleyen nesillere sahip olduğum bilgiden faydalanma fırsatı vermenin akıllıca olacağını düşünüyorum. İfade tarzımdan ya da edebi değer eksikliğinden dolayı özür dilemiyorum, ki bunlardan ikincisinin kendi kendisinin özrü olduğunu biliyorum. Benim payıma hep kalemden daha ağır araçlar düştü ve ayrıca yılların ağırlığı elimi ve beynimi bir şekilde felce uğrattı; yine de, cevizin içi olarak gördüğüm gerçeği size anlatabilirim. İçi elde edip faydalı hale getirmek için kabuğun nasıl kırıldığının ne önemi vardır,? Hiç şüphem yok ki, anlatırken çocukluğumdan bu yana hafızamda kalmış ifadeleri kullanacağım; çünkü insanlar benim yaşıma geldiklerinde, gençliklerinde olan olaylar algılarında yakın zamanda olanlardan daha berrak hale gelir; ayrıca, eğer bütünlüğü olup yardım sağlıyorsa ve anlaşılıyorsa, bir düşüncenin nasıl ifade edildiği pek de önemli değildir.

Keşfettiğim bu başarının reçetesini en iyi nasıl açıklayacağım sorusu üzerinde çok akıl yordum ve bunu olduğu gibi vermenin uygun olacağını düşündüm; yani, eğer hayat hikayemi bir şekilde anlattırsam, malzemelerin nasıl toplanacağına ve yemeğin başarılı olması için baharatların katılmasına dair yönergeler açıkça anlaşılacaktır. Bunlar olabilir; ve ben toprağa karıştıktan nesiller sonra yazdığım şeyler için bana şükran duyacak kişiler dünyaya gelebilir.

O zamanlar babam, hayatının erken yıllarında eğitimini yarıda bırakıp, **yerleşmesinden** birkaç yıl sonra, 1642 yılında –bundan yüz yıldan uzun zaman önce – benim dünyaya geldiğim Virginia kolonisindeki bir çiftliğe yerleşmiş olan bir denizciydi. Annemin eğitimine devam etmesi yolundaki akıllıca tavsiyesine kulak vermiş olsa, babam için daha iyi olurdu; fakat o böyle yapmamıştı ve kaptanlığını yaptığı iyi gemi bahsettiğim arazi ile takas edilmişti. Burada alınacak ilk ders başlıyor:---

Sahip olunan tek bir parça gümüşe karşılık geleceğe yönelik binlerce vaadin hiçbir değerinin olmadığını akılda tutarak, insan elindeki fırsatın değerini göz ardı etmemelidir.

On yaşına geldiğimde annem bu dünyadan göçüp gitti ve iki yıl sonra da sevgili babam onu izledi. Tek evlatları olan ben yalnız kalmıştım; bununla beraber, bir süre için bana bakan iki dostları vardı; yani, bana çatılarının altında bir yuva açtılar –bundan beş ay süreyle yararlandım. Babamın mal varlığından bana hiçbir şey kalmamıştı; fakat ilerleyen yıllarla aklım başıma geldiğinde, bir süre çatısı altında barındığım arkadaşının babamın ve dolayısıyla benim hakkımı yediğinden emin oldum.

On iki buçuk yaşımdan yirmi üç yaşına kadar olan zamanla ilgili olarak burada bir şey anlatmayacağım, çünkü bu sürenin bu hikayeye bir ilgisi yok; fakat bir süre sonra, elimdeki çalışmalarımın biriktirdiğim on altı gineden onuyla Boston şehrine giden gemiye bindim ve orada önce fiçı tamircisi olarak sonra da, deniz benim heveslerim arasında olmadığı için, her zaman gemi rıhtıma yanaştıktan sonra olsa da, bir gemi marangozu olarak çalışmaya başladım.

Talih bazen huyun tamamen yoldan çıkması nedeniyle belli bir kurbana kasten gülümser. Benim de başıma işte böyle bir şey geldi. Zenginleştim ve yirmi yedi yaşına geldiğimde, dört

yıldan kısa süre önce kiralık olarak çalıştığım işyerinin sahibiydim. Bununla beraber, talih zorla alıkonulması gereken oynak bir kadındır; üstüne titrenmez. Burada, alınacak olan ikinci ders başlıyor:

Talih ve servet kolay ele geçmez ve ancak kuvvet kullanılarak elde tutulabilir. Ona şefkatli davrandığınızda daha güçlü ve kuvvetli birisi için sizi terk edecektir. (Bu açıdan, bence bildiğim diğer kadınlardan pek farklı değildir.)

Bu sıralarda Felaket (ki kendisi zayıf ruhların ve kayıp niyetin habercilerinden birisidir) bana bir ziyarette bulundu. Yangın işyerimi harap edip beni kararmış yollarda ödeyebileceğim tek bir kuruşumun olmadığı borçlarla baş başa bıraktı. Yeni bir başlangıç için yardım arayışıyla tanıdıklarla çalıştım, fakat öyle görünüyordu ki, ocağımı yakan yangın onların sempatisini de tüketmişti. Böylece kısa sürede yalnızca her şeyimi kaybetmekle kalmayıp, başkalarına umutsuz şekilde borçlandım ve bu nedenle hapse atıldım. Beni tamamen ümitsiz hale getirecek şekilde keyfimi kaçıran bu son yakışsız davranış dışında, kayıplarımın dolaylı toparlanabilirdim. Bir yıl boyunca hapishanede kaldım ve nihayet çıktığımda artık oraya giren umutlu, mutlu, sahip olduklarından memnun, dünyaya ve insanlara güven duyan adam değilim.

Hayatta çok sayıda yol vardır ve bunlardan büyük çoğunluğu aşağıya doğru gider. Bunlardan bazıları çok sarpıtır, bazıları daha az diktir; fakat sonuçta, hangi açıyla eğimli olurlarsa olsunlar aynı yere varırlar, 'başarısızlık'. Burada da üçüncü ders başlıyor:

Başarısızlık ancak mezarda vardır. Hayatta olan kişi henüz başarısız olmamıştır; her zaman için geri dönüp, indiği patikadan geri yukarı çıkabilir; ve (daha uzun sürede gerçekleşse de) daha az dik ve koşullarına daha uygun bir patika olabilir.

Hapisten çıktığımda beş kuruşum yoktu. Üzerimdeki yoksul giysiler ve gardiyanın değersiz olduğu için bende kalmasına izin verdiği bir baston dışında dünyada hiçbir varlığım yoktu. Yine de, becerikli bir işçi olarak kısa sürede iyi maaşlarla iş buldum; fakat, dünya nimetinin meyvesini yemiş birisi olarak tatminsizlikten kurtulamadım. Somurtkan ve melankolik oldum; bu nedenle, neşelenmek ve kayıplarımı unutmak için akşamlarımı tavernada geçiriyordum. Ara sıra içmek dışında çok fazla içki içtiğimden değil (çünkü her zaman biraz perhizkar olmuşumdur), ama hiçbir işi beceremeyen arkadaşlarımla gülüp eğlenmek, şarkı söylemek ve şakalaşmak için; ve buradan da dördüncü ders çıkartılabilir:

Arkadaşlarınızı çalışkanlar arasından seçin, çünkü tembel olanlar sizin enerjinizi tüketecektir.

O zamanlar biraz üstelendiğinde felaketlerimin hikayesini anlatmaktan ve yardımına koşmadıkları için bana yanlış yaptıklarını düşündüğüm kişilere sövüp saymaktan keyif alıyordum. Ayrıca, her gün işverenimden bana para ödediği zamanın birkaç dakikasını çalmaktan da çocukça bir zevk alıyordum. Böyle bir davranış, aleni hırsızlıktan bile daha az dürüstçedir.

Bu alışkanlık ta ki bir gün gelip kendimi yalnızca işsiz değil, aynı zamanda karakersiz olarak bulduğum, yani artık Boston şehrinde herhangi bir başka işverenin beni işe almasını umut edemeyeceğim zamana kadar devam etti ve arttı.

İşte o zaman kendimi bir hata olarak gördüm. O zamanki durumumu bir dağın sarp tarafından inerken ayağı kayan bir adamın durumuna benzetebilirim. Daha fazla kaydıkça daha hızlı gider aşağı. Bu durumun ayrıca “İsmailite (Ishmaelite)” sözcüğü ile de açıklandığını duydum ve bu anladığım kadarıyla, herkese karşı olan ve herkesin kendisine karşı olduğunu düşünen bir adam anlamına geliyor; ve burada beşinci ders başlıyor:

İsmailite ile cüzamlı aynıdır, çünkü her ikisi de insanların gözünde iğrençtir, ancak ilkinin tamamen sağlığını geri kazanabilmesi açısından da çok farklıdır. Birincisi tamamen hayal gücünün ürünüdür; ikincisinin ise zehir kanındadır.

Enerjimin yavaş yavaş tükenişini uzun uzadıya anlatmayacağım. Talihsizlikler üzerinde çok fazla durmak uygun değildir (*ki bu söz de hatırlanmaya değerdir*). Bir gün gelip yiyecek ve giyecek alacak hiç param kalmadığını ve pek sık olmasa da birkaç peni veya ara sıra bir şilin kazanmam dışında sadakaya muhtaç hale geldiğimi eklemem yeterli olacaktır. Sürekli bir işte çalışmıyordum ve böylece bedenim bir deri bir kemik ve ruhum da yalnızca iskelet haline gelmişti.

O zamanlar acınacak haldeydim; ölecek hale gelmiş zihnim için bedenimden daha fazla denilebilir. Hayalimde kendimi tüm dünyadan soyutlanmış olarak değerlendiriyordum, çünkü gerçekten çok derine batmıştım; burada da alınacak altıncı ve son ders başlıyor (bu ders bir cümlede ya da bir paragrafta anlatılamaz, bu hikayenin geri kalanından çıkartılması gereklidir).

Uyanışımı iyi hatırlıyorum, çünkü gece vakti, gerçekten uykudan uyandıgımda olmuştu. Yatağım, bir zamanlar kiralık olarak çalıştığım marangoz dükkanının arkasında bir talaş yığınıydı; çatım ise altına yerleştiğim eski fiçilerin oluşturduğu bir piramitti. Gece soğuktu ve ürperiyordum, yine de bunun aksine rüyamda ışık ve sıcaklık ile iyi şeylerin tükenişini görüyordum. Rüyanın üzerimdeki etkisini anlattığımda, aklımın etkilendiğini düşüneceksiniz. Bunları yazmaya beni heveslendiren, başkalarının da akıllarının benzer şekilde etkileneceğine dair umuttur. Beni iki benliğe sahip olduğum inancına –hayır, bilgisine– sevk eden şey bu rüyadır: ve bana tanıdıklarımın boş yere istediğim yardımı sağlayan da kendi iyi benliğim olmuştur. Bu durumun “çift” sözcüğü ile açıklandığını duydum. Yine de, bu sözcük benim anlamımı kapsamıyor. Bir çift, hiçbir yarısına bağımsız olarak sahip olunmayan bir ikiliden öte bir şey olamaz. Fakat felsefe yapmayacağım, çünkü felsefe cansız bir bedenin süslenmesi için bir takım elbiseden başka bir şey değildir.

Ayrıca, beni etkileyen rüyanın kendisi değildi; onun yarattığı izlenim ve benim üzerimde sağladığı, bana özgürlüğümü kazandıran etkisiydi. Sonra, diğer benliğimi teşvik ettim.

Rüyamda kar ve rüzgar fırtınasında zorla ilerledikten sonra bir pencereden içeriye dikkatle baktım ve orada diğer benliğimi gördüm. Sağlıkla parlıyordu; önündeki şöminede kütüklerin ateşi alev alev yanıyordu; tavrında bilinçli bir güç ve kuvvet vardı; bedensel ve zihinsel olarak güçlüydü. Kapıyı çekinerek hafifçe vurdu ve beni içeriye davet etti. Bana ateşin yanındaki bir sandalyeye oturmamı işaret ederken gözlerinde kaba olmayan bir alaycı gülümseme vardı; fakat hoş geldin kabilinden tek bir kelime bile etmedi; ve ısındığım zaman aramızdaki tezatlığın üzerime yüklediği utanç ve rahatsızlıkla dolu olarak yeniden fırtınaya çıktım. Tam o zaman uyandım; ve işte hikayemin tuhaf bölümü burada başlıyor, çünkü uyandıgımda yalnız

değildim. Sonradan başkaları için soyut ama benim için gerçek olduğunu fark ettiğim bir ‘Varlık’ benimle birlikteydi.

Varlık bana benziyordu, yine de çarpıcı biçimde farklıydı. Benimkilerden daha yüksek olmayan kaşları daha yuvarlak ve dolgun görünüyordu; net, dosdoğru ve amaçla dolu gözleri heves ve kararlılıkla parlıyordu; dudakları, çenesi –yüzünün ve beden yapısının tüm konturları baskın ve kararlıydı. Sakin, sözünden dönmez ve kendine güvenliydi; bense sinmişim, sınırlı bir titremeye kapılmışım ve elle tutulmayan gölgelerden dahi korkuyordum. Varlık dönüp gittiğinde onu izledim ve girmeye cüret edemediğim bazı kapılardan girip kaybolduğu zamanlar dışında gün boyunca onu hiç gözden kaçırmadım; bu gibi yerlerde, Varlığın benim kendi ayaklarımın basmaya korktuğu yerlere girmeye cüret etmedeki cesaretine (tıpkı benim gibi ve bir o kadar da farklı şekilde) şaşımaktan kendimi alamadığım için, onun dönüşünü telaş ve kaygıyla bekledim.

Ayrıca sanki amaçlı olarak huzurlarında bulunmaktan en fazla korktuğum yerlere ve kişilere; bir zamanlar iş yaptığım ofislere; parasal alışverişimin bulunduğu kişilere özellikle yönlendiriliyordum. Gün boyunca Varlığı takip ettim ve akşam onun neşe ve iyi yaşamıyla ünlü bir otelin kapıları ardında kaybolduğunu gördüm. Fıçılardan oluşan piramidi ve talaşları aradım.

İyi Benlikle (ben onu böyle adlandırıyordum) o gece rüyalarımda karşılaşmadımsa da, şans eseri uykudan uyandığında yine yanımdaydı ve yüzünde herhangi bir şekilde acımayla veya avutmayla karıştırılmayacak o sakın alaycı gülümseme vardı. Aşağılaması canımı çok yaktı.

İkinci gün de birincisinden farklı değildi ve onun tekrarıydı ama ben yine, Varlığın benim de gereken cesarete sahip olsam gitmek isteyeceğim yerlere yaptığı ziyaretler sırasında dışarıda beklemeye mahkumtum. Bir insanın ruhunu vücudundan ayıran ve onu aşağılanacak duruma getiren şey korkudur. Çok defa bunu dile getirmeyi denedim ama kelimeler boğazımda anlaşılmaz seslere dönüştü ve o gün de önceki gibi sona erdi.

Bu durum, ben onları saymayı bırakana kadar birbirini izleyen günler boyunca devam etti; yine de, Varlıkla sürekli olarak bağlantıda olmanın üzerimde bir etki yaptığını keşfettim; ve bir gece, variller arasında uyanıp onun orada olduğunu gördüğümde, bariz bir çekingenlikle de olsa konuşma cesaretini buldum.

“Kimsin sen?” diye sormaya cüret ettim; ve hatta kendi sesimin dimdik çıkışından ürktüm; bu soru arkadaşşıma keyif vermiş gibiydi, öyle ki, bana cevap verdiğinde gülümsemesinin daha az alaycı olduğunu farkettilim.

“Ben, benim,” diye cevap verdi. “Ben, senin eskiden olduğun kişiyim; ben, senin yeniden olabileceğin kişiyim; neden tereddüt ediyorsun? Ben senin olduğun kişiyim ve senin diğer arkadaşın için fırlatıp attığın kişiyim. Ben, Tanrının imgesinde yapılan ve bir zamanlar senin bedenine sahip olan kişiyim. Bir zamanlar beraber yaşıyorduk; uyum içinde değil, çünkü bu asla olamaz, veya birlik içinde de değil, çünkü bu imkansız, ama tam sahiplenme için nadiren kavga eden ortak kiracılar gibi. O zamanlar sen çelimsiz bir şeydin ama ta ki ben artık seninle beraber olamayana kadar bencil ve yorucu hale geldin, bu nedenle senden ayrıldım. Dünyaya gelen her insanoğlunun içinde bir pozitif benlik ve bir de negatif benlik vardır. Beden tarafından bunların hangisi desteklenirse o baskın hale gelir; o zaman diğeri geçici olarak veya sonsuza kadar yaşadığı yeri terk etmeye sevk edilir. Ben senin pozitif benliğim; sense

negatif benliksin. Ben her şeye sahibim; sense hiçbir şeye. İkimizin de içinde yaşadığımız beden bana ait ama temiz değil ve onun içinde artık yaşayamıyorum. Ancak temizlenirsen ona sahiplenebileceğim.”

Varlığa sorduğum bir sonraki soru, “Neden beni takip ediyorsun?” oldu.

“Sen beni takip ettin, ben seni değil. Bir süreliğine daha bensiz var olabilirsin, ama yürüdüğün yol aşağıya doğru gider ve sonu da ölümdür. Şimdi sona gelmiş olduğunu fark ettiğin için evini temizleyip beni içeriye davet etmenin akıllıca olup olmadığını düşünüyorsun. Beynindeki mevcut düşünce ve iradeden uzaklaş; onları varlığından arındır; ancak o zaman onları yeniden kontrolüm altına alabilirim.”

“Beynim artık gücünü kaybetti,” diye duraksadım. “İrade de artık zayıf bir şey; onları onarabilir misin?”

“*Dinle!*” dedi Varlık ve ben yerde ayakları altına acınacak şekilde sinerken üzerimde yükseldi. “Bir insanın pozitif benliği için her şey mümkündür. Dünya ona aittir –onun mülküdür. Hiçbir şeyden korkmaz, hiçbir şeyden dehşete kapılmaz, hiçbir şey için durmaz; ayrıcalık istemez, onları talep eder; hakimdir, eğilemez; istekleri emirdir; o yaklaştığında direniş kaçır; dağları düz eder, vadileri doldurur ve tökezlemenin bilinmediği düz bir ortamda yol alır.”

Ondan sonra yeniden uyudum ve uyandığım zaman sanki başka bir dünyadaydım. Güneş parlıyordu ve başımın üstünde kuşların cıvıladığının farkındaydım. Dün titrek ve kararsız olan bedenim güçlü ve enerji doluydu. Varillerden oluşan piramide, onca zamandır burayı sığınacak bir yer olarak kullanmış olmamdan dolayı, durup hayretle baktım ve son gecemi de onun koruması altında geçirdiğimin hayretle bilincine vardım.

Gece olan olayları hatırladım ve etrafımda Varlığı aradım. Görünmüyordu, ama kısa sürede çarpık görüntülü, bozuk biçimli, dağınık görümlü çelimsiz, acınacak halde, titreyen bir şeklin dinlenme yerimin uzak bir köşesinde sinmiş olduğunu keşfettim. Yürürken sendeliyor ve bana acınacak halde yaklaşıyordu; fakat ben yüksek sesle, merhametsizce güldüm. O zaman onun negatif benlik olduğunu ve o ana kadar fark etmemiş olmama rağmen pozitif benliğin içinde olduğunu anladım. Ayrıca, uzaklaşmak için acele ediyordum; felsefeye ayıracak vaktim yoktu. Yapacak çok işim vardı – çok; bunu dün düşünmemiş olmam garipti. Ama dün geçmişti –bugün artık benimleydi– ve daha yeni başlamıştı.

Bir zamanlar günlük alışkanlığım olduğu üzere, adımlarım daha önce yemeklerimi yediğim yer olan tavernaya doğru yöneldi. Oraya girdiğimde neşeyle selam verdim ve selamıma verilen karşılıklara gülümsedim. Aylardır beni görmezden gelen kişiler, yolda yanlarından geçerken bana nezaketle selam veriyorlardı. Lavaboya ve oradan da kahvaltı masasına gittim; sonra, bara geçtiğimde bir an durakladım ve otel sahibine şunları söyledim:

“Eğer müsaitse, daha önce kullandığım odada kalacağım. Eğer değilse, oraya geçene kadar başka bir oda da idare eder.”

Sonra dışarıya çıkıp aceleyle fiçı imalathanesine doğru yöneldim. Avluda büyük bir araba vardı ve adamlar nakliye için varilleri ona yüklüyorlardı. Hiç soru sormadan varilleri tutup yükün tepesinde çalışan adamlara fırlatmaya başladım. Bu iş bittiğinde, dükkana girdim. Boş

bir tezgah vardı; üstündeki dağınıklıktan onun kullanılmadığını anladım. Benim bir zamanlar çalıştığım aynıydı. Paltomu çıkartıp kısa sürede üzerindeki kileri temizledim. Bir dakika sonra ayaklarım mengene kolunun üzerinde, fiçı tahtalarını rendeleyerek çalışıyordum.

Bir saat sonra ustabaşı odaya girdi ve beni görünce şaşkınlıkla durakladı; bir zamanlar mükemmel bir işçi olduğum için şimdiden yanımda düzgün biçimde rendelenmiş fiçılardan oluşan bir yığın duruyordu; benden iyisi yoktu, ama maalesef yaşlılık bu becerimden beni biraz mahrum etmişti. Onun sormadığı soruya kısa ama ayrıntılı bir cümleyle cevap verdim: “İşe geri döndüm efendim.” Başıyla onaylayıp geçti ve diğer adamların çalışmalarına baksa da çok geçmeden bana doğru soran gözlerle baktı.

Alınacak altıncı ve son dersin burada bitiyor olmasına rağmen, söylenecek daha çok şey var, çünkü o andan itibaren başarılı bir adam oldum ve çok geçmeden yeni bir tersanem oldu ve dünya nimetlerinin tümünden tekrar faydalanmaya başladım.

Bunları okuyan herkese aşağıdaki uyarılara dikkat etmeleri için yalvarıyorum, çünkü “başarı” sözcüğü ve onun ifade ettiği her şey bunlara dayanmaktadır:

Çok istediğiniz her şey sizindir. Tek yapmanız gereken elinizi uzatıp onları almaktır.

İçinizdeki baskın gücün bilincinde olmak, elde edilebilecek her şeye sahip olmak demektir.

Hiçbir zaman veya hiçbir şekilde *korkunuz olmasın*, çünkü korku negatif benliği besleyen bir uzantıdır.

Eğer beceriniz varsa, onu kullanın; dünya ondan faydalanmalıdır ve dolayısıyla siz de.

Pozitif benliğinizle gece-gündüz beraber olun; onun tavsiyelerine kulak verirsiniz, yanlış yapamazsınız.

Unutmayın ki, felsefe bir tezdır; sizin malınız olan dünya ise gerçeklerin ta kendisidir.

Bu yüzden, içinizden geleni yapın; sizi yolunuzdan çevirecek şeyleri dikkate almayın; *bir şey yapmak ve başarmak için hiç kimseden izin istemeyin.*

Negatif benlik sadece sizden iyilik yapmanızı ister; pozitif benlik ise bunları bizzat yapar. Attığınız her adımda talih sizi bekler; onu yakalayın, kavrayın ve sıkı tutun, çünkü o sizindir; size aittir.

Bu uyarıları aklınızda tutarak şimdi harekete geçin.

Elinizi uzatın ve büyük acil durumlar dışında belki de hiç kullanmadığınız pozitifliği yakalayın. Unutmayın; hayat en ağır acil durumdur.

Pozitif benliğiniz hemen yanı başınızdadır; beyninizi temizleyin ve iradenizi güçlendirin. O hemen hakimiyeti ele geçirecektir. Sizi beklemektedir.

Bugün harekete geçme zamanıdır; bu yeni yolculuğa hemen şimdi başlayın.

Her zaman tetikte olun. Hangi benlik sizi kontrol ediyorsa, diğeri hep yanınızda beklemektedir; her an için içinize kötünün girmesine karşı dikkatli olun.

Benim görevim burada sona eriyor. Size “başarı”nın reçetesini yazdım. Uyulması halinde, bu reçete kesinlikle başarısız olamaz.

Tam olarak anlaşılamadığım yerlerde bunu okuyanların pozitif benliği eksikliği dolduracaktır; Ve şu anda kendi İyi Benliğime gelecek nesillere ve size; bu her yeri dolduran iyiliğın sırrını –içinizde var olan şey olmanın sırrını– taşıma sorumluluğunu yüklüyorum.

(SON)

© 2002 Mine Duyar
© 2002 www.eKitapMerkezi.com
Tüm Hakları Saklıdır.